

[Hans Jørgen Jensen]

det, vi skal prøve på at samle os om, sådan at den nordiske dimension, som hr. Anker Jørgensen talte om, virkelig også kan blive en platform i den videreudvikling af Europa, som et samlet Norden kan blive en god medarbejder i. Det synes jeg specielt fru Pia Kjærsgaard glæmmer, når hun taler om nordisk samarbejde.

Ministeren for nordisk samarbejde (Thor Pedersen):

Der var et direkte spørgsmål til mig fra hr. Anker Jørgensen, og i øvrigt har jeg et par kommentarer, jeg gerne vil knytte til ordførernes indlæg.

Fru Pia Kjærsgaard har nogle legitime synspunkter om nordisk samarbejde, som fru Pia Kjærsgaard jo ikke er alene om, men jeg synes, at problemet for nordisk samarbejde egentlig altid har været – eller vi kan sige for Nordisk Råd – at enten har man gjort det nordiske samarbejde til mere, end det er, eller også har man gjort det til mindre. Det kunne jo være, at sandheden lå lige midt imellem.

Det, jeg i hvert fald efter min erfaring oplever som det enestående, det er det, at man overhovedet har et system, hvor regeringer taler sammen – altså det, der er Nordisk Ministerråds opgaver – at man overhovedet mødes og taler sammen. Og kan man ikke umiddelbart mødes, så taler man sammen over en telefon. Det er enestående. Jeg har ikke mødt andre lande, der i den grad er i stand til at løse problemer og samarbejde uformelt, som vi kan nordisk.

Det betyder ikke, at der ikke er problemer. Danmark er berømt for at være brobygger i Norden, selv om det giver knaster med andre nordiske lande, når vi så endelig bygger broerne. Så der kan godt være krigeriske tilstande på visse områder, men formen, måden at løse opgaver på, er enestående. Det gælder også Nordisk Råd. Jeg bliver opsøgt af nye lande fra Øst, der spørger: Hvordan kan vi etablere parlamentariske forsamlinger, hvor folkevalgte kan mødes på tværs af grænser og drøfte, formelt og uformelt? Det parlamentariske system i Nordisk Råd er enestående. Hvad der kommer ud af Nordisk Råds arbejde, hvad parlamentet egentlig beskæftiger sig med, er jeg en anelse ydmyg over for.

Når fru Pia Kjærsgaard spørger mig, hvad regeringen vil med Nordisk Råd, så må jeg sige, at det mener jeg ikke regeringen skal udtale sig om, det tilkommer Nordisk Råds parlamentarikere. Også her i Folketinget kan man godt gøre sig visse tanker om, hvad regeringen kunne ønske vedrørende parlamentet, men det er ikke regeringens opgave, der er en klar arbejdsdeling. Men for mig er det enestående, at vi overhovedet har en tradition for samarbejde regeringerne imellem og parlamentarikerne imellem.

Fru Birgitte Husmark berørte et problem vedrørende forståelsen af EEA-aftalen, og det skyldes sikkert, at man ikke altid udtrykker sig helt klart om samarbejdsrelationerne mellem det tidligere EFTA, det nuværende EFTA og EF. Sandheden er, at EEA-aftalen er hovedvejen til medlemskab af EF; der er tale om, at man på en lang række områder indretter sig efter de eksisterende regler i EF. Det er rigtigt, at man på et tidspunkt havde romantiske forestillinger om, at EFTA-landene kunne bevæge EF til at ændre dele af deres traktatgrundlag efter EFTA-landenes ønsker, men sandheden var og er, at man tilpasser sig EF's regelsæt.

Som et eksempel på dette kan jeg blot nævne, at de nuværende EFTA-lande skal vedtage henved 1.500 retsfor skrifter i deres parlamenter inden den 1. januar 1993 for at efterleve EEA-aftalen, og for samtlige områders vedkommende er der tale om at tilpasse sig regelsættet i EF. Nogle delområder, f.eks. inden for landbruget, falder stadig udenfor, men overalt, hvor der findes fælles regler, er det EF-reglerne, der er gældende. Så enkelt er det egentlig, man er halvvejs medlem af EF, når man har fået EEA-aftalen på plads, og sådan tror jeg også de nordiske lande selv oplever det. Det er f.eks. mit indtryk efter at have hørt debatten i Norge.

Fru Marianne Jelved spurgte, om der var mulighed for, at regeringen eller Nordisk Ministerråd ville give større kompetence til Nordisk Råd vedrørende budgetterne og dermed gøre rådet budgetansvarligt i højere grad end nu. Der er ikke noget, den danske regering hellere vil, for dermed kan vi også give debatten et løft og måske øge både forventningerne til og ansvarligheden over for de sager, man behandler. Jeg tror også, fru Marianne Jelved er klar over, at vi har gjort meget fra dansk side for at